

Josep Garcia

Puiggraciós, un espai per descobrir... l'Ametlla i bona part del Vallès Oriental.

L'Ametlla per elegant, per senyora...

Arriben aires fresquets de Puiggraciós i quan m'hi acosto, una certa pau ho embolcalla tot

MARINA MARTORI

Començo per l'Ametlla i no deu ser casualitat. Des de les places, els carrers, els racons, algun lloc especial, sentimental, neuràlgic, m'enfrontaré cada setmana a la difícil tasca de mirar de copsar amb paraules allò intangible de cadascun dels 43 pobles d'aquest nostre estimat Vallès Oriental. M'agrada perquè em sento vallesana i perquè perdre'm i observar i escriure el que veig i el que sento, m'omple d'una energia dolça que em fa posar sentimental. Començo per l'Ametlla deia, i no és casualitat. No puc començar per Llinars (perquè el sento massa meu) ni per Granollers (que és la capital) i per tant, em tira l'Ametlla perquè hi tinc relació familiar des de fa 3 anys.

L'Ametlla del Vallès m'agrada per elegant, per senyora, per bonica. És un lloc que et fa quedar bé. Dius a algú d'anar-hi a passejar i segur que li agradarà, que quedarà bocabadat amb alguna de les cases i que s'asseurà, com jo ara, a la plaça davant la nova biblioteca i dirà, sense paraules, un caram contingut amb un punt d'enveja de la sana.

Jo el dic. M'assec aquí i la calma que s'hi respira aquest matí calorós de juliol, em

permet observar tranquil·lament un paisatge de poble especial, amb aires de principat, amb urbanitzacions de catàlegs de somni i amb una vida cultural activa i activadora.

Darrera meu Villa Lola, al davant la biblioteca Josep Badia i quan m'aixequi i camini una mica, les galeries, la plaça de l'Ajuntament que tan bones nits de concerts ha regalat durant la Festa Major, l'escola Bertí i si m'atreveixo i m'enfilo, la població escampada cap a Puiggraciós en urbanitzacions i carrers costeruts.

Abans d'aquest article jo coneixia l'Ametlla menys turística. Coneixia els Nyoca, grup de teatre amateur referent a la comarca i a Catalunya, organitzador de mostres, cursets i grans produccions. Coneixia algun músic amic, i sobretot, coneixia els carrers serpentejants de la Miranda. I he de reconèixer que sempre havia tingut ganes de fer un àpat com cal a La Masia, restaurant que no conec de taula però que de vista, imponent, rep tothom que entri a l'Ametlla, vingui de Granollers, de la Garriga o de Bigues.

Avui, que vinc amb ulls nous, em permeto mirada de turista i penso que sovint el que tenim al costat de casa no ho mirem com caldria, no deixem que la sorpresa ens sorprengui i que la bellesa ens abraci. So-

Penso que sovint el que tenim al costat de casa no ho mirem com caldria

vint per conegut, no ens crida l'atenció i aquí, a l'Ametlla, això és un error.

Amigadala ha estat sempre habitada. Des del paleolític a l'edat mitjana hi ha restes de presència humana, va ser poble cabdal de la Baronia de Montbui i es va instaurar com a municipi el 27 de gener de 1843 amb la constitució del primer ajuntament. Era, va ser fins ben entrat el segle XX, una població eminentment agrícola amb grans masies que es va transformar en vila de turisme gràcies a l'estiueig.

A mi, m'agradaria estiuejar aquí. I no m'estranya que s'hi hagi estiuejat i s'hi estiuegi. Arriben aires fresquets de Puiggraciós i quan m'hi acosto, una certa pau ho embolcalla tot. M'expliquen que la verge que es venera va ser trobada per un pastor i un bou en una capelleta ben a prop d'on ara s'alça el santuari, i jo m'ho crec tot i que diuen que és una llegenda. Des d'aquí, des de Puiggraciós, l'Ametlla és una corredissa de cases i jardins i el nucli urbà és petit comparat amb l'extensió total de les urbanitzacions. Sobresurt alguna teulada bonica, modernista i a poc a poc, a mesura que avancen les hores, el poble es va animant, omplint. Cultura de tarda, de sortir a fer un tomb. Mares i nens, avis, activitat. També m'agrada. Em sembla que el poble s'ha transformat i que a la tarda hi ha més vida.

El carrer central estret i de dues direccions sempre està ple de cotxes, petites cues i embolics. Hauria de ser d'una sola direcció, penso mentre me'l miro des de dins de l'aparador de Can Moncau, però no sabria quina triar si amunt, cap a la pau de Puiggraciós, o cap avall, cap al bullici de la capital.

Com a turista penso que el modernisme m'agrada i que falta alguna terrasseta i algun espai més gran, més tranquil, més obert i que qualsevol de les cases on podria estiuejar són molt grans i molt maques.

Com a habitant, si faig l'esforç, penso que les urbanitzacions queden lluny i que el centre és petit, però que m'agrada que no hi hagi edificis alts i lletjos i empipadors, que m'agrada la cultura que hi respiro i l'escola i aquesta bonica biblioteca que m'ha enamorat.

I si he de triar una plaça de l'Ametlla on estar tranquil·lament una estoneta, em quedo, amb perdó de la de l'Ajuntament, amb la de davant del santuari de Puiggraciós. M'agrada i m'hi quedo una estona. Aquí s'hi està bé ▶